

РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. Пловдив, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело
№ 20225001000233 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. №1392 от 21.02.2022г. от „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, ЕИК *****, представлявано от управителя Р.А.И. – чрез процесуалния представител на дружеството адв. Г. Р. Г. против решение №6 от 03.02.2022 г., постановено по т. д. N 70/2021 г. по описа на О.С.-Х., с което е осъдено „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, представлявано от управителя Р.А.И. да заплати на „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, със съдебен адрес: **** – чрез адв. В.К. сумата 120 000 лева, платена на отпаднало основание, поради разваляне на договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., по който авансово е платена цената на стоката, ведно със законната лихва върху нея, считано от 05.05.2021г. до окончателното и изплащане, както и 13 680 лева – разноси в първоинстанционното производство и в производството по ч.т.д. №23/2021г. по описа на ОС – Я..

Жалбоподателят изразява становище за незаконосъобразност на обжалвания акт.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло обжалваното и по същество да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск. Претендира присъждане и на сторените разноски.

Въззиваемата страна „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, със съдебен адрес: **** – чрез адв. В.К. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноските във въззивното производство за адвокатско възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Иск с правно основание чл.55 ал.1 във връзка с чл.88 от ЗЗД и чл.327 от ТЗ.

Предявен от „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, със съдебен адрес: **** – чрез адв. В.К. против „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, ЕИК *****, представлявано от управителя Р.А.И.. Ищецът твърди, че на 01.09.2020 год. между него и ответника „Р.-с.-т.“ ЕООД е сключен договор за покупко-продажба на 200 тона слънчоглед реколта 2020г. с определени в договора базисни параметри на масленост, влага, примеси и радиоактивност, срещу което ищецът е поел задължение да заплати цена на стоката в размер на 600 лева за тон. Ищецът твърди, че от негова страна е било дължимо заплащане на 100 % от цената авансово и той е изпълнил това свое задължение като на 03.09.2020г. е превел сумата 120 000 лева, а ответникът е издал фактура от същата дата. Твърди, че стоката не е била предадена, поради което на 31.12.2000г. страните са подписали протокол за прихващане като „Р.-с.-т.“ ЕООД е признало свое задължение за заплащане на неустойка в размер на 16500 лева, с което е било извършено и прихващане на насрещно задължение на „Д.-****“ ООД в размер на 18965.24 лева. Твърди, че с признаване на задължението за неустойка, ответното дружество е потвърдило и неизпълнението на главното си задължение по договора от 01.09.2020г. Поради недоставяне на уговорената стока, с покана, получена от ответника на 06.04.2021г., е отправил изявление за разваляне на договора.

С оглед на развалянето твърди, че платената в изпълнение на този договор сума в размер на 120 000 лева е недължима, поради отпадналото основание за плащането и.

Моли съда да осъди „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, ЕИК **** да заплати на „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК **** сумата 120 000 лева, платена на отпаднало основание, поради разваляне на договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., по който авансово е платена цената на стоката, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба – 05.05.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото.

С писмен отговор от 04.06.2021г. „Р.-с.-т.“ ЕООД – гр. С. изразява становище за неоснователност на предявения иск с основния довод, че на посочената в договора за покупко-продажба дата – 01.09.2020г. не е сключвало такъв договор и не се е задължавало по него. Признава се плащането от страна на ищеца на сумата 120 000 лева, но се твърди, че тя е платена за доставен слънчоглед за друг период от време.

Оспорва авторството и съдържанието на представените договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., фактура №*****/18.11.2020г. и протокол от 30.12.2020г. като твърди, че тези три документа не носят подписа на управителя на ответното дружество. Въз основа на тези аргументи счита, че не е възникнало валидно облигационно отношение и липсва задължение за връщане на авансово платена цена по договора.

С допълнителна искова молба „Д.-****“ ООД поддържа първоначалната такава. Оспорва твърденията за неавтентичност на представените договор, протокол и фактура. Твърди, че липсва противопоставяне на дружеството на актовете като подписани от лице без представителна власт.

С допълнителен отговор „Р.-с.-т.“ ЕООД поддържа твърденията за липса на договорно правоотношение, както и оспорването на договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., фактура №*****/18.11.2020г. и протокол от 30.12.2020г.

Видно от представения договор за покупко – продажба от 01.09.2020 год. същият е сключен между „Д.-****“ ООД и ответника „Р.-с.-т.“ ЕООД. С него ответното дружество в качеството на продавач се е задължило да предаде на ищеца собствеността върху 200 тона слънчоглед реколта 2020г. с определени в договора базисни параметри на масленост, влага, примеси и радиоактивност, срещу което ищецът е поел задължение да заплати цена на стоката в размер на 600 лева за тон. В чл.3 ал.2 от договора е предвидено

задължение за купувача да заплати авансово 100 % от стойността на стоката – предмет на договора.

Видно от представеното платежно нареждане от 03.09.2020г. „Д.-****“ ООД е превело авансово на „Р.-с.-т.“ ЕООД сумата 120 000 лева. Обстоятелството, че сума в този размер е получена по банкова сметка на ответното дружество не се оспорва от него.

На същата дата – 03.09.2020г. е съставена данъчна фактура №*****/03.09.2020г., издадена от ответника и получена от ищеца.

Видно от Протокол от 30.12.2020г., с който се признават взаимни задължения и се извършва прихващане „Р.-с.-т.“ ЕООД е признало, че дължи на „Д.-****“ ООД сумата 16500 лева по фактура №*****/18.11.2020г. Видно от цитираната фактура сумата 16500 лева представлява неустойка по договора.

От заключението на вещото лице В.М.М. по допуснатата съдебно – графологична експертиза се установява, че подписите в договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., във фактура №*****/18.11.2020г., издадена от „Д.-****“ ООД относно неустойката по договора и в Протокол от 30.12.2020г. са изпълнени от Р.И.. Същата - видно от справката в Търговския регистър към датите на съставяне на документите се явява управител на ответното дружество. С оглед на заключението, което не е оспорено от страните и е компетентно изготвено, съдът приема, че оспорването на авторството е недоказано. Договорът за покупко-продажба е сключен от Р.И. в качеството и на управител на „Р.-с.-т.“ ЕООД. Договорът обвързва представляваното от нея дружество и поражда задължение за същото да достави на ищеца договореното количество слънчоглед.

Съгласно уговорката в чл.2 ал.2 от договора стоката се предава с подписване на двустранен приемо-предавателен протокол след доставката и в склад в гр. Я.. Количеството се определя съгласно показанията на кантара на мястото на доставката и се удостоверява с кантарни бележки, подписани от лицата, предаващи и приемащи стоката от името на продавача и купувача.

От страна на ответника не са ангажирани доказателства – кантарни бележки и двустранен приемо – предавателен протокол – за установяване извършване на доставката на договореното количество - 200 тона слънчоглед реколта 2020г.

Съгласно чл.7 ал.2 от договора при забава на продавача той дължи на купувача неустойка в размер на 16 500 лева. Такава е начислена от ищеца и е издадена фактура № *****/18.11.2020г., получена от „Р.-с.-т.“ ЕООД. От заключението на съдебно – графологичната експертиза се установява, че фактура №*****/18.11.2020г., издадена от „Д.-****“ ООД, е подписана за получател от управителя на ответното дружество Р.И..

От заключението на вещото лице Р.К. по допуснатата съдебно – счетоводната експертиза се установява, че фактура № *****/18.11.2020г. за сумата 16500 лева - неустойка, издадена от „Д.-****“ ООД, е осчетоводена в счетоводството на ответника „Р.-с.-т.“ ЕООД и е включена в дневника за покупки на дружеството за м. ноември 2020г. Следователно ответното дружество е приело в патримониума си и последиците от своята забава.

По повод договора между страните е разменена и електронна кореспонденция – изпратена е фактура от 03.09.2020г., потвърдени са счетоводно отразени задължения и вземания. Тези обстоятелства – по разменената кореспонденция и приложени към съобщенията документи - са установени от заключението на вещото лице В.Т..

С покана, получена от ответника на 06.04.2021г., ищецът е отправил изявление за разваляне на договора. Подписът на управителя Р.И. на тази покана не се оспорва от „Р.-с.-т.“ ЕООД.

Ответникът не ангажира никакви доказателства нито за изпълнение на поетите задължения за доставка на стаката, уговорена с договор от 01.09.2020г., нито за връщане на авансово получената сума в размер на 120 000 лева след разваляне на договора от ищеца на 06.04.2021г.

От събраните по делото доказателства може да се направи извод, че между страните са възникнали договорни отношения, произтичащи от договор за покупко – продажба от 01.09.2020г. Ищецът е заплатил предварително в съответствие с уговорките по този договор сумата 120 000 лева, но не е получил насрещна престация. Поради неизпълнението на ответника с покана, получена от ответника на 06.04.2021г., „Д.-****“ ООД е направило изявление за разваляне на договора. Не се установява да е осъществено изпълнение от ответника на поетите задължения за доставка на слънчоглед. Ето защо следва да се приеме, че договорът е развален.

С оглед на горното за ищеца е възникнало право да претендира

връщане на платената сума по договора, поради отпаднало основание за плащането и.

Ето защо предявеният от „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, против „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, ЕИК *****, иск с правно основание чл.55 ал.1 от ЗЗД за връщане на сумата 120 000 лева, платена на отпаднало основание, поради разваляне на договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., по който авансово е платена цената на стоката, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, се явява основателен и следва да бъде уважен.

Д о същите правни изводи е достигнал първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от въззиваемата страна, е неоснователно. Минималният негов размер съгласно правилото на чл.7 ал.2 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения би бил 3930 лева. Превишението със 70 лева категорично не може да се приеме за прекомерно.

Ето защо на основание чл.78 ал.1 от ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата 4000 лева – разноски пред въззивния съд.

Определението, постановено по реда на чл.248 от ГПК относно разноските пред първоинстанционния съд, не е обжалвано, поради което и настоящата инстанция не коментира въпроса за техния размер.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №6 от 03.02.2022 г., постановено по т. д. N 70/2021 г. по описа на О.С.-Х., с което е осъдено „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, представлявано от управителя Р.А.И. да заплати на „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, със съдебен адрес: **** – чрез адв. В.К. сумата 120 000 лева,

платена на отпаднало основание, поради разваляне на договор за покупко-продажба от 01.09.2020г., по който авансово е платена цената на стоката, ведно със законната лихва върху нея, считано от 05.05.2021г. до окончателното и изплащане, както и 13 680 лева – разноси в първоинстанционното производство и в производството по ч.т.д. №23/2021г. по описа на ОС – Я..

ОСЪЖДА „Р.-с.-т.“ ЕООД – ****, представлявано от управителя Р.А.И. да заплати на „Д.-****“ ООД – ****, ЕИК *****, със съдебен адрес: **** – чрез адв. В.К. сумата 4000 лева – разноси пред въззивния съд за адвокатско възнаграждение.

Оставя без уважение направеното от Р.-с.-т.“ ЕООД – гр. С. възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от 4000 лева, претендирано от „Д.-****“ ООД – гр. Я. пред въззивната инстанция, като неоснователно.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките по чл.280 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____